

Arrest

**nr. 75 199 van 15 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel van 29 juni 2011 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2011 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MINET, die *loco* advocaat R. FONTEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2009 dient de verzoekende partij, van Kosovaarse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 9 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 juni 2011 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op in verband met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Op 29 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12/05/2009 werd ingediend door:

G.K.(...) (R.R. (...))

nationaliteit: Kosovo

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Dat de aangehaalde medische problematiek niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Dat uit de beschikbare medische gegevens (zie gesloten omslag in bijlagen) geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Op 15.04.2011 werd door betrokkene een aanvulling 9ter ingediend waarin naar bijkomende stukken werd verwezen. Desalniettemin wordt met deze aanvulling geen rekening gehouden aangezien de medische stukken niet in bijlage zaten en dus onze diensten niet hebben bereikt.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit,

Of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Gelieve eveneens de bijgesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid naar aanleiding van een administratieve controle ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het

grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

De genaamde G.,K. (...), geboren te (...) op (...), van Kosovaarse nationaliteit,

Het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta.

REDEN VAN DE BESLISSING

artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden:

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Tijdens zijn arrestatie is betrokkene niet in het bezit van een geldig reisdocument. hij in het bezit is zijn reisdocument afgeleverd door UNMIK vervallen sedert 07.03.2009.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend zal worden.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 10.12.2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 29.06.2011. Deze beslissing is op 29.06.2011 aan betrokkene betekend.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige identiteitsdocumenten tijdens zijn arrestatie op 29.06.2011 door politie Sambre en Meuse, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Op 4 juli 2011 stelt de verzoekende partij tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest 64 480 van 5 juli 2011.

Huidig beroep betreft het beroep tot nietigverklaring en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste en de tweede bestreden beslissing.

Op 11 juli 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 3 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 augustus 2011 wordt de repatriëring van de verzoekende partij geannuleerd.

2. Over de rechtspleging

2.1. Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij gezien het opschrift van haar verzoekschrift bij huidig beroep zowel de nietigverklaring als de schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste en de tweede bestreden beslissing beoogt.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad op artikel 39/82, § 1, derde, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 1. (...)

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

§ 2. (...)

§ 3. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing al het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

(...).”

2.3. Er dient evenwel op gewezen dat de verzoekende partij op 4 juli 2011 tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld. De Raad heeft deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 64 480 van 5 juli 2011 verworpen, zij het omdat de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en 43, § 1 van het procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijnde het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, niet was voldaan.

Gelet op het voorgaande is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/82, § 1, derde, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet betreffende het opeenvolgend instellen van de vordering tot schorsing en kan de verzoekende partij in huidig verzoekschrift niet andermaal de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verzoeken. De Raad kan slechts vaststellen dat enkel het verzoek tot nietigverklaring op ontvankelijke wijze werd ingesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

3.1.1. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden het eerste, tweede en derde middel van de verzoekende partij gericht tegen de eerste bestreden beslissing samen behandeld.

De verzoekende partij voert in een eerste, tweede en derde middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), de artikelen 22, 23 en 191 van de Grondwet, artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de artikelen 5, 10 en 11bis van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt in samenhang met de artikelen 9, 119, 124 en 141 van de medische deontologische code, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, evenals de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij voert tevens de onwettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan, daar deze niet pertinent noch adequaat is, en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.1.2. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 2 van het EVRM en de artikelen 22 en 191 van de Grondwet, laat zij na met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoekende partij zet de wijze niet uiteen waarop de door haar ingeroepen bepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde medische problematiek niet aanvaard wordt als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging daar de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat het risico in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet niet kan worden bevestigd omdat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In een eerste middel betoogt verwerende partij middels een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 3 van het EVRM en bij verwijzing naar het arrest Soering t. Verenigd Koninkrijk van 7 juli 1989 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) aangaande de onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in samenhang met artikel 23 van de Grondwet dat naar haar mening het recht op het leiden van een menswaardig leven voorschrijft en bijgevolg hetzelfde beoogt, dat de bestreden beslissing haar fysieke integriteit in gevaar brengt, nu uit de medische attesten die zij bij haar aanvraag heeft gevoegd, blijkt dat zij aan een posttraumatisch stresssyndroom lijdt, dat zij hiervoor in behandeling is en dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

De verzoekende partij meent dat het medisch advies waarop de bestreden beslissing is gebaseerd overhaast werd genomen en niet correct is gemotiveerd. Bij verwijzing naar de artikelen 5, 10, § 2 en 11bis van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt in samenhang met de artikelen 124 en 126, § 4 van de medische deontologische code en overwegingen van de Raad van beroep met het Frans als voertaal bij de Orde van Geneesheren, betoogt de verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer haar aan een persoonlijk medisch onderzoek had dienen te onderwerpen, doch geen ernstig onderzoek naar haar gezondheidstoestand heeft verricht. De ambtenaar-geneesheer kon

volgens de verzoekende partij niet zonder meer besluiten dat er geen diagnose werd gesteld in haar medisch dossier, zonder haar persoonlijk te ontmoeten en te onderzoeken, noch zonder haar behandelende artsen te raadplegen in verband met haar lopende behandeling. De verzoekende partij acht het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer een ongeoorloofde inmenging in haar behandeling zoals vooropgesteld door haar behandelende artsen. Daarenboven stelt de verzoekende partij dat haar verplichtingen verkeerd worden begrepen en meent zij dat het haar slechts toekwam haar aanvraag te vergezellen van een medisch getuigschrift zoals bepaald in artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (BS 31 december 2010), te meer daar de onmiddellijke uitvoerbaarheid van voormelde wetsbepaling waarbij het nieuwe artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingevoerd, vereist dat de ambtenaar-geneesheer een nauwkeurig onderzoek verricht naar zowel de realiteit en de ernst van de ziekte, als de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst, hetgeen de ambtenaar-geneesheer kennelijk niet heeft gedaan. De verzoekende partij verzet zich dan ook tegen de redenering van de ambtenaar-geneesheer als zou gebrek aan actualisering van het medisch risico middels het voorleggen van recente medische getuigschriften met zich brengen dat er *ipso facto* geen medisch risico zou bestaan en ontwaart hierin een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 23 van de Grondwet en artikel “9, §1er” van de medische deontologische code op grond waarvan de patiënt volgens de verzoekende partij het recht heeft op een actueel en zorgvuldig bijgehouden medisch dossier vanwege haar behandelende arts. De enkele verwijzing naar de elementen van het enkele maanden oude medische dossier kan volgens de verzoekende partij dan ook geen adequaat medisch advies vormen.

In een tweede middel vervolgt de verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer zijn medisch advies heeft verstrekt zonder het in artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet vereiste onderzoek te hebben gevoerd naar de beschikbaarheid van de medische behandeling in haar land van herkomst. Volgens de verzoekende partij vormt voormeld onderzoek een *conditio sine qua non* voor het beoordelen van de gegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat het gebrek aan dergelijk onderzoek de onwettigheid van de bestreden beslissing tot gevolg heeft.

In een derde middel betwist de verzoekende partij vervolgens de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat geen enkele contra-indicatie is tegen haar terugkeer naar haar land van herkomst en oppert dat er voor haar in Kosovo enerzijds geenszins een adequate behandeling voorhanden is. Middels het aanhalen van passages van rapporten, waarnaar zij refereert in voetnoot, kaart zij “*la situation des soins de santé au Kosovo*” (vrije vertaling: “*de situatie van de gezondheidszorg in Kosovo*”) aan. Anderzijds duidt de verzoekende partij erop dat haar psychotraumatische problemen veroorzaakt werden door de oorlog en gruwelijkheden in Kosovo, dat een terugkeer naar haar land van herkomst desastreuze gevolgen zou hebben, te meer daar zelfmoordneigingen niet worden uitgesloten door haar behandelende arts.

3.1.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt sinds 10 januari 2011 als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

3.1.6. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 september 2011, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de door de verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf bijgebrachte medische getuigschriften, met name het medisch getuigschrift van 27 april 2009 van dokter B.D.W.(...) en het medisch getuigschrift van 21 februari 2011 van dokter P.L.(...), heeft onderzocht, maar van oordeel is dat geen actuele aandoening blijkt in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het verslag van de ambtenaar-geneesheer wordt hierover het volgende overwogen: "Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene, een 24-jarige man uit Kosovo, lijdt aan psychotraumatische problemen waarvoor hij behandeld wordt met een antidepressivum en anxiolyticum. In dit dossier wordt geen diagnose weergegeven. Er wordt gesproken over psychologische problemen en angsten, doch diagnostiek is niet te weerhouden. Noch wordt de precisie aard van de symptomatologie beschreven. Er zijn geen argumenten dat betrokkene door een psychiater wordt begeleidt. Behandelende artsen stellen dat terugkeer tegenaangewezen is, echter, er is in dit dossier geen diagnose en dus geen aandoening te weerhouden. Bij gevolg laten de overgemaakte medische attesten dan ook niet toe het risico in de zin van artikel 9ter te bevestigen."

De arts-adviseur komt tot de conclusie dat niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. De ambtenaar-geneesheer komt vervolgens tot de conclusie dat de hem voorgelegde stukken dan ook niet toelaten te oordelen dat er enig medisch bezwaar bestaat tegen haar terugkeer naar het land van herkomst. Voormelde besluitvorming wordt vervolgens door de verwerende partij overgenomen in de motivering van de bestreden beslissing. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij het niet eens is met deze motieven maakt geen grond tot vernietiging uit. In de mate waarin de verzoekende partij hiervoor opnieuw verwijst naar de medische attesten die zij naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft ingediend, wijst de Raad erop dat het hem niet toekomt aan de hand van de medische attesten die reeds voorgelegd zijn aan en beoordeeld werden door de ambtenaar-geneesheer uit te maken welke ernst haar aandoening kent. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer overigens niet blijkt dat de psychotraumatische problemen van de verzoekende partij worden betwist. De ambtenaar-geneesheer besluit evenwel dat de overgemaakte attesten hem niet toelaten het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen. Het loutere feit dat de verzoekende partij die voorhoudt medische problemen te hebben een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vergezeld van medische attesten, die vervolgens als ongegrond werd afgewezen, laat op zich niet toe te besluiten dat er sprake is van een gezondheidsproblematiek waaruit blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. De verzoekende partij toont aldus niet met concrete gegevens aan dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer inzake de ernst van haar aandoening verkeerd zou zijn.

Waar de verzoekende partij tevens verwijst naar een medisch attest van dokter R.(...) van 20 juni 2011, hetwelk zij in bijlage bij haar verzoekschrift voegt, benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het medisch attest van 20 juni 2011 dat de verzoekende partij voegde bij haar inleidend verzoekschrift echter slechts aan verwerende partij ter kennis werd gebracht naar aanleiding van de chronologisch tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 11 juli 2011, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. Waar de verzoekende partij nu in bijlage bij haar verzoekschrift een medisch attest van 20 juni 2011 voorlegt ingevolge hetwelke zij alsnog voorhoudt te lijden aan *“un syndrome anxiodépressif, de vertige en d’angoisse pour lesquels il suit un traitement médicamenteux et que son état l’empêche de prendre l’avion”* (vrije vertaling: *“een angstig-depressief syndroom, duizeligheid en angst, zij hiervoor een medicamenteuze behandeling volgt en haar gezondheidstoestand haar verhindert te reizen het een vliegtuig”*), toont zij hiermee evenwel niet aan dat de verwerende partij op grond van de gegevens die haar ter kennis waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk geoordeeld heeft geen verblijfsmachtiging te verlenen.

3.1.7. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voornoemde bepaling stelt duidelijk dat *“de vreemdeling (...) samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen (overmaakt) aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.”* Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij zelf toe om haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken. Zij kan deze bewijslast niet afschuiven op de verwerende partij. De verzoekende partij kan aldus niet worden bijgetreden waar zij aanvoert als zou de verwerende partij haar verplichtingen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verkeerd hebben begrepen in die zin dat het haar slechts zou toekomen haar aanvraag louter te vergezellen van een medisch getuigschrift zoals bepaald in artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (BS 31 december 2010).

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf met een *“défaut d’actualisation du risque médical par la production de certificats médicaux récents”* (vrije vertaling: *“gebrek aan actualisering van het medisch risico middels het voorleggen van recente medische getuigschriften”*), voor de dag komt, wijst de Raad erop dat over een dergelijk gebrek aan recente medische getuigschriften in de bestreden beslissing op geen enkele wijze melding wordt gemaakt. Dit onderdeel van het eerste middel mist feitelijke grondslag en is onontvankelijk. In de mate waarin de verzoekende partij meent over nuttige stukken te beschikken, merkt de Raad nog op dat zij deze steeds kan voorleggen ter gelegenheid van een nieuwe aanvraag.

De Raad herhaalt dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te verrichten over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de ambtenaar-geneesheer, te meer daar de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken. De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding. Het argument van de verzoekende partij als zou de enkele verwijzing naar de elementen van het enkele maanden oude medische dossier geen adequaat medisch advies vormen, kan aldus bezwaarlijk worden bijgetreden.

3.1.8. Waar de verzoekende partij opwerpt dat de ambtenaar-geneesheer nagelaten heeft haar persoonlijk te onderzoeken, laat de Raad gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde medische attesten tot het besluit is gekomen dat niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geen verplichting worden afgeleid om de vreemdeling te onderzoeken of om bijkomend advies in te winnen van haar behandelende artsen. Het is enkel indien hij dit nodig acht dat de ambtenaar-geneesheer de betrokken vreemdeling kan onderzoeken. Het is de ambtenaar-geneesheer toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de betrokken vreemdeling zelf te onderzoeken of bijkomend advies te vragen indien hij de mening is toegedaan voldoende geïnformeerd te zijn om een onderbouwd advies te verstrekken.

De verzoekende partij steunt zich hierbij tevens op de artikelen 5, 10, § 2 en 11bis van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt (hierna wet betreffende de rechten van de patiënt).

Artikel 5 van de wet betreffende de rechten van de patiënt bepaalt het volgende:

“De patiënt heeft, met eerbiediging van zijn menselijke waardigheid en zijn zelfbeschikking en zonder enig onderscheid op welke grond ook, tegenover de beroepsbeoefenaar recht op kwaliteitsvolle dienstverstrekking die beantwoordt aan zijn behoeften.”

Artikel 11bis van de wet betreffende de rechten van de patiënt leert het volgende:

“Elkeen behoort van de beroepsbeoefenaars in de zorgsector de meest aangepaste zorg te krijgen om de pijn te voorkomen, er aandacht voor te hebben, te evalueren, in aanmerking te nemen, te behandelen en te verzachten.”

Artikel 10 van de wet betreffende de rechten van de patiënt, in het bijzonder de tweede paragraaf van dit artikel, stelt wat volgt:

“§ 1. De patiënt heeft recht op bescherming van zijn persoonlijke levenssfeer bij iedere tussenkomst van de beroepsbeoefenaar en inzonderheid betreffende de informatie die verband houdt met zijn gezondheid.”

De patiënt heeft recht op respect voor zijn intimiteit. Behoudens akkoord van de patiënt, kunnen enkel de personen waarvan de aanwezigheid is verantwoord in het kader van de dienstverstrekking van de beroepsbeoefenaar, aanwezig zijn bij de zorg, de onderzoeken en de behandelingen.
§ 2. *Geen inmenging is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover het bij wet is voorzien en nodig is voor de bescherming van de volksgezondheid of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen.”*

De vraag dient gesteld of de verzoekende partij zich op dienstige wijze op deze bepalingen kan beroepen en of deze bepalingen niet eerder zijn gericht tot de daadwerkelijk geconsulteerde en behandelende arts. Er dient op gewezen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet met betrekking tot de taak van de ambtenaar-geneesheer het volgende bepaalt: *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”.*

In de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de rechten van de patiënt, dewelke het toepassingsgebied van deze wet nader omschrijven, wordt respectievelijk het volgende gesteld:

“Voor de toepassing van deze wet moet worden verstaan onder:

1° patiënt : de natuurlijke persoon aan wie gezondheidszorg wordt verstrekt, al dan niet op eigen verzoek;

2° gezondheidszorg : diensten verstrekt door een beroepsbeoefenaar met het oog op het bevorderen, vaststellen, behouden, herstellen of verbeteren van de gezondheidstoestand van een patiënt of om de patiënt bij het sterven te begeleiden;

(...).”

en

“§ 1. Deze wet is van toepassing op (contractuele en buitencontractuele) privaatrechtelijke en publiekrechtelijke rechtsverhoudingen inzake gezondheidszorg verstrekt door een beroepsbeoefenaar aan een patiënt.

(...).”

Er dient aldus te worden benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer, in tegenstelling tot een daadwerkelijk geconsulteerde en behandelende arts, slechts op grond van de hem voorliggende stukken een beoordeling dient te maken van het reëel risico dat de ziekte al dan niet inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft. Volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal dient onder de term *“beoordeling”* onder meer *“het beoordelen of beoordeeld worden”*, met als synoniem *“evaluatie”*, of *“recensie”* te worden verstaan. De ambtenaar-geneesheer dient van de hem voorgelegde medische problematiek kennis te nemen, deze in overweging te nemen en er zijn oordeel over uit te brengen. Deze beoordeling resulteert in het formuleren en verstrekken van een medisch advies. De opdracht waarmee de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet belast is, heeft aldus principieel geen uitstaans met het diagnosticeren, voorschrijven, toedienen noch opvolgen van de medische behandeling van een consulterende patiënt zodat de ambtenaar-geneesheer *in casu* niet kan worden geacht over te gaan tot het verstrekken van gezondheidszorg in de zin van de wet betreffende de rechten van de patiënt en de verzoekende partij zich in relatie tot de ambtenaar-geneesheer niet de hoedanigheid van patiënt in de zin van voormelde wet kan aanmeten. De verzoekende partij kan dienvolgens evenmin worden bijgetreden waar zij stelt als zou het advies van de ambtenaar-geneesheer een ongeoorloofde inmenging vormen in haar lopende behandeling zoals vooropgesteld door haar behandelende artsen.

Hoe dan ook, de verzoekende partij toont bij het aanhalen van de artikelen 5 en 11bis van de wet betreffende de rechten van de patiënt niet met concrete gegevens aan dat zij van *“de beroepsbeoefenaar”* geen kwaliteitsvolle dienstverstrekking die beantwoordt aan haar behoeften zou verkrijgen, noch dat zij niet de meest aangepaste zorg zou krijgen om de pijn te voorkomen, er aandacht voor te hebben, te evalueren, in aanmerking te nemen, te behandelen en te verzachten. De verzoekende partij maakt hierbij niet aannemelijk dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer inzake

de ernst van haar aandoening verkeerd zou zijn, noch dat een bijkomend persoonlijk onderzoek nodig zou zijn geweest.

In de mate waarin de verzoekende partij nog betoogt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een ongeoorloofde inmenging vormt in haar lopende behandeling daar hij geen contact heeft opgenomen met haar behandelende artsen, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij er een verkeerde lezing van voormeld artikel 10 op nahoudt. Artikel 10 van de wet betreffende de rechten van de patiënt, dat in zijn geheel dient te worden gelezen, stelt in de eerste paragraaf, onder meer, dat de patiënt recht heeft op bescherming van zijn persoonlijke levenssfeer bij iedere tussenkomst van de beroepsbeoefenaar, inzonderheid betreffende de informatie die verband houdt met zijn gezondheid. De Raad wijst er evenwel op dat de verzoekende partij er bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf voor heeft geopteerd haar medische gegevens kenbaar te maken aan het bestuur. De verzoekende partij toont niet aan dat haar recht op de bescherming van haar persoonlijke levenssfeer als patiënt door de bestreden beslissing werd geschonden. Daarenboven zijn de gemachtigde van de staatssecretaris, maar ook de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter, § 6 van de vreemdelingenwet gehouden tot het medisch geheim.

Waar de verzoekende partij zich hierbij nog beroept op de medische deontologische code dient opgemerkt te worden dat de code van de geneeskundige plichtenleer als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de code der geneeskundige plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunst. De code van de geneeskundige plichtenleer werd evenwel nooit als algemeen bindend verklaard, noch vermag de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren door middel van de adviezen bindende regels op te leggen. Er wordt voorts op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een medische deontologische code die een gids of leidraad betreft en disciplinaire gedragsregels omvat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat de verzoekende partij zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire 'code' vervat in de geneeskundige plichtenleer kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Ten overvloede dient vermeld dat de verzoekende partij indien zij van mening is als patiënt het slachtoffer te zijn van een door een geneesheer begaan misdrijf, dan wel van een door een arts begane fout of andere moeilijkheden met een arts, zich respectievelijk kan richten tot de repressieve macht of de burgerlijke rechtbanken teneinde aldaar de geëigende (straf)procedure in te stellen.

3.1.9. Waar de verzoekende partij in een tweede middel kritiek uit op het feit dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid van de medische zorgen in Kosovo, merkt de Raad op dat dit onderzoek niet diende te worden ingesteld nu in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat uit de voorgelegde medische getuigschriften niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Ingeval er geen aandoening is zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dienen de beschikbaarheid (en de toegankelijkheid) van de verscheidene behandelings- en opvolgingsmogelijkheden logischerwijze ook niet te worden onderzocht.

Ten overvloede merkt de Raad op dat, in zoverre de verzoekende partij met haar uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfssituatie te verkrijgen, wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

3.1.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekende partij ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.11. Waar de verzoekende partij daarnaast de schending aanvoert van het "*principe de bonne administration*" (vrije vertaling: "*algemeen principe van goed bestuur*"), dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel bij gebrek aan verduidelijking onontvankelijk is. Het komt de Raad niet toe uit deze vage omschrijving af te leiden welk beginsel van behoorlijk bestuur de verzoekende partij geschonden acht.

3.1.12. In het licht van het voorgaande besluit de Raad dat de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste appreciatiefout.

3.1.13. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.1.14. De verzoekende partij beperkt zich middels een theoretische uiteenzetting en bij verwijzing naar het arrest *Soering t. Verenigd Koninkrijk* van 7 juli 1989 van het EHRM aangaande de onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing tot de stelling dat artikel 3 van het EVRM geschonden is. Immers brengt de bestreden beslissing haar fysieke integriteit in gevaar, nu uit de medische attesten die zij bij haar aanvraag heeft gevoegd, blijkt dat zij aan een posttraumatisch stresssyndroom lijdt, dat zij hiervoor in behandeling is en dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. De verzoekende partij verzet zich aldus tegen de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake zou zijn van een medisch risico. In de bestreden beslissing wordt volgens de verzoekende partij dan ook verkeerdelijk gesteld dat er geen enkele contra-indicatie is tegen haar terugkeer naar haar land van herkomst, daar er voor haar in Kosovo enerzijds geenszins een adequate behandeling voorhanden is. Middels het aanhalen van passages van verscheidene rapporten, waarnaar zij tevens refereert in voetnoot, kaart zij "*la situation des soins de santé au Kosovo*" (vrije vertaling: "*de situatie van de gezondheidszorg in Kosovo*") aan en meent zij dat haar behandeling niet kan worden verdergezet in Kosovo. Anderzijds duidt de verzoekende partij erop dat haar psychotraumatische problemen veroorzaakt werden door de oorlog en gruwelijkheden in Kosovo, dat een terugkeer naar haar land van herkomst desastreuze gevolgen zou hebben, te meer daar zelfmoordneigingen niet worden uitgesloten door haar behandelende arts.

3.1.15. In de mate waarin de verzoekende partij stelt dat er wel degelijk een medisch risico bestaat en zij opnieuw verwijst naar de medische attesten die zij naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft ingediend, wordt verwezen naar punt 3.1.5. van dit arrest en wordt herhaald dat ambtenaar-geneesheer heeft geadviseerd dat uit de voorgelegde attesten, die hij *in extenso* heeft onderzocht, geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland en dat de overgemaakte attesten hem niet toelaten het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen. Er wordt nogmaals benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vergezeld van medische attesten en die als ongegrond werd afgewezen, op zich niet toelaat te besluiten dat er ook sprake is van een gezondheidsproblematiek die ingevolge de uitvoering van de bestreden maatregel in dusdanige mate zou beïnvloed worden dat kan besloten worden tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Door

opnieuw te verwijzen naar de door haar ingediende medische attesten maakt zij aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Hetzelfde geldt voor waar de verzoekende partij voorhoudt dat een terugkeer naar haar land van herkomst desastreuze gevolgen zou hebben daar haar psychotraumatische problemen veroorzaakt werden door de oorlog en gruwelijkheden in Kosovo en daarenboven zelfmoordneigingen niet worden uitgesloten door haar behandelende arts. Er wordt nogmaals opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer de psychotraumatische problemen van de verzoekende partij niet betwist.

Waar de verzoekende partij betreffende indicaties tegen een terugkeer naar haar land van herkomst passages van verscheidene rapporten aanhaalt teneinde de slechte staat van de (mentale) gezondheidszorg in Kosovo aan te kaarten, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij voor het eerst in huidig verzoekschrift aanvoert dat haar aandoening niet op een adequate wijze zou kunnen behandeld worden noch toegankelijk zou zijn in Kosovo. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf geen gewag gemaakt van dergelijke problematiek en gaf slechts aan in België de kans te kunnen krijgen een adequate behandeling te genieten, alsmede gunstige levensomstandigheden. Deze voor het eerst in het verzoekschrift aangehaalde rapporten zijn bovendien ongedateerd, of dateren van 2006, 2009 en 2010 zodat de verzoekende partij hoe dan ook nalaat de actualiteitswaarde ervan aan te duiden.

Daar waar de verzoekende partij tevens verwijst naar een arrest van deze Raad, dient er op gewezen dat precedenteren in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. De Raad dient dan ook niet verder in te gaan op de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak (RvS cass, 16 december 2009, nr. 198.981). Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar arresten van de Raad van State. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij zich in een gelijkaardige of identieke situatie bevindt die eenzelfde conclusie zou rechtvaardigen. De verzoekende partij kan niet met dienstag gevolg verwijzen naar voormelde arresten.

Waar de verzoekende partij vervolgens meent dat haar behandeling niet kan worden verdergezet in Kosovo wordt vooreerst herhaald dat het onderzoek naar de beschikbaarheid (noch de toegankelijkheid) logischerwijze niet diende te worden gevoerd nu in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat uit de voorgelegde medische getuigschriften niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Daarenboven komt het evenmin aan de Raad toe naar aanleiding van huidig beroep na te gaan of een behandeling mogelijk is in het land van herkomst. In de mate waarin de verzoekende partij hierbij opnieuw verwijst naar het attest van 27 april 2009 waarin Dr. B.D.W.(...) verklaart dat de verzoekende partij niet kan reizen naar haar land van herkomst omdat daar de oorsprong ligt van haar psychotraumatische problemen en verwijst naar het attest van 21 februari 2011 waarin Dr. P.L.(...) verklaart dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Kosovo omdat "*il est nécessaire qu'il poursuive son traitement en Belgique*" (vrije vertaling: "*de verderzetting van zijn behandeling in België noodzakelijk is*"), dient opgemerkt te worden dat een nog lopende behandeling, hetgeen zij overigens niet *in concreto* aantoon, op zich een terugkeer naar haar land van herkomst niet verhindert en zij aan de hand van deze medische attesten evenmin aantoon dat een verderzetting van haar behandeling in België noodzakelijk zou zijn.

Samenvattend dient erop gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *D. t. Verenigd Koninkrijk* van 2 mei 1997, zoals dit werd bevestigd in het arrest *N. t. Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, reeds heeft geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Raad dient vast te stellen dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij op generlei wijze uiteenzet waarom de bestreden beslissing in haar concrete geval tot gevolg zou hebben dat zij het risico loopt bloot te staan aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De verzoekende partij beperkt zich in haar uiteenzetting tot de loutere bewering dat zij gevaar loopt voor haar fysieke integriteit, dat er wel degelijk een medisch risico bestaat en zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. De omstandigheid dat -de louter algemeen benaderde- staat van het Kosovaarse (mentale)

gezondheidszorgsysteem niet zou voldoen aan Belgische standaarden, impliceert aldus geenszins een verplichting ex artikel 3 van het EVRM om de verzoekende partij in België verder te behandelen.

3.1.16. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij kan worden gevolgd in haar betoog voert zij tenslotte eveneens de schending aan van artikel 23 van de Grondwet, in het bijzonder alinea 1 en alinea 3, 2° van dit artikel, dat naar haar mening het recht op het leiden van een menswaardig leven voorschrijft en bijgevolg dezelfde bescherming beoogt als artikel 3 van het EVRM.

Artikel 23 van de gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994 luidt als volgt:

Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

1° het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid in het raam van een algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidspeil, het recht op billijke arbeidsvoorwaarden en een billijke beloning, alsmede het recht op informatie, overleg en collectief onderhandelen;

2° het recht op sociale zekerheid, bescherming van de gezondheid en sociale, geneeskundige en juridische bijstand;

3° het recht op een behoorlijke huisvesting;

4° het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu;

5° het recht op culturele en maatschappelijke ontplooiing.”

Sinds de Grondwetswijziging van 31 januari 1994 (BS 12 februari 1994) kent de Belgische Grondwet met artikel 23 (toen artikel 24*bis*) een bepaling betreffende sociale, economische en culturele grondrechten. In artikel 23, eerste lid van de Grondwet erkent de Grondwetgever als overkoepelend grondrecht het recht op een menswaardig leven. In het derde lid van artikel 23 expliciteert de Grondwetgever ten exemplatieve titel de economische, sociale en culturele rechten, die als fundamenteel worden beschouwd en die geacht worden voort te vloeien uit het meer algemene recht om een menswaardig leven te leiden. Zo bepaalt het door de verzoekende partij aangehaalde artikel 23, derde lid, 2° van de gecoördineerde Grondwet dat de economische, sociale en culturele rechten inzonderheid het recht op sociale zekerheid, bescherming van de gezondheid en sociale, geneeskundige en juridische bijstand omvat. De Raad vestigt er evenwel de aandacht op dat artikel 23 van de Grondwet in een tweede lid tevens de uitdrukkelijke bepaling omvat dat het de wet, het decreet of de door de gewestelijke organen uitgevaardigde regel zijn die, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, daartoe de economische, sociale en culturele rechten waarborgen, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat ervoor werd gekozen om betreffende de op te nemen rechten de formule te hanteren waarbij “*door formulering van een algemene principieverklaring (het recht op een menswaardig bestaan), (...) de eigenlijke bescherming van de daarvan afgeleide economische en sociale rechten wordt opgedragen aan de bevoegde overheden, bij wet ,decreet of ordonnantie*”, dat werd “*gezocht naar een middenweg waarbij de toegekende rechten in zekere mate een positiefrechtelijk karakter hebben, zonder onmiddellijk als opeisbare rechten te worden beschouwd*” en dat “*duidelijk (gesteld wordt) dat de rechten opgesomd in artikel 24*bis* van de Grondwet geen directe werking hebben. De bevoegde wetgevende, decreetgevende of verordenende overheden zullen instaan voor de uitvoeringsmaatregelen. Deze zullen concrete inhoud geven aan de sociale en economische grondrechten, bepaald in artikel 24*bis* van de Grondwet*” (Herziening van titel II van de Grondwet, om een artikel 24*bis* in te voegen betreffende de economische en sociale rechten, Tekst voorgesteld door de heren STROOBANT, TAMINIAUX c.s., Toelichting, *Parl.St.* Senaat 1991-92, nr. 100-2/3°, p. 8, 9, 11.) Artikel 23, tweede lid van de Grondwet bevestigt aldus expliciet dat dergelijke rechten geen directe werking hebben.

Verder leert de parlementaire voorbereiding tevens dat het recht op een menswaardig bestaan “*zeer algemeen geformuleerd (is). Het ligt aan de basis van de andere sociale rechten die eruit afgeleid kunnen worden. Dit recht bepaalt dat onze maatschappij zodanig moet zijn ingericht dat een ieder die zich op het grondgebied bevindt, zich maximaal – zowel moreel als materieel – moet kunnen ontplooiën.*

Dit individueel recht op zelfontplooiing brengt voor de overheid de verplichting met zich mede haar beleid zodanig te richten, dat welvaart en welzijn effectief verwezenlijkt worden. Dit recht wordt toegekend niet alleen aan degenen die in België hun woonplaats hebben maar ook aan degenen die er tijdelijk verblijven. Een ieder heeft recht op een menswaardige behandeling. Het feit dat dit verblijf onwettig zou zijn, kan slechts tot gevolg hebben dat hij wordt uitgewezen” (Herziening van titel II van de Grondwet, om een artikel 24bis in te voegen betreffende de economische en sociale rechten, Tekst voorgesteld door de heren STROOBANT, TAMINIAUX c.s., Toelichting, Parl.St. Senaat 1991-92, nr. 100-2/3°, p. 15.).

Gezien voormelde vaststellingen kan niet ingezien worden hoe de verzoekende partij uit deze bepaling enig recht op verblijf zou kunnen putten. Het feit dat de verzoekende partij niet tot een verblijf in België gemachtigd wordt, heeft dan ook niet tot gevolg dat haar recht op een menswaardig leven wordt miskend, dan wel –naar de mening van de verzoekende partij- dat zij onderworpen wordt aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 23 van de Grondwet kan evenmin worden aangenomen.

3.2. Betreffende de tweede bestreden beslissing

3.2.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij uitdrukkelijk aangeeft haar betoog zoals ontwikkeld in het eerste, tweede en derde middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, integraal te hernemen ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt dat de tweede bestreden beslissing haar grondslag vindt in de eerste bestreden beslissing en meent bijgevolg dat -gezien de eerste bestreden beslissing de boven in punt 3.1. van dit arrest vermelde bepalingen en beginselen schendt- de tweede bestreden beslissing evenzeer dient te worden vernietigd.

3.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, zoals zij is ter kennis gebracht aan de verzoekende partij en zoals zij zich bevindt in het administratief dossier, duidelijk blijkt dat geen verwijzing naar een bevelscomponent is opgenomen, zodat er in onderhavig geval, zoals het voorligt bij de Raad, geen verwijderingsmaatregel ten opzichte van verwerende partij is opgenomen, noch voortvloeit uit de eerste bestreden beslissing, doch hierbij enkel uitspraak wordt gedaan over de (on)gegrondheid van de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens kan de Raad slechts vaststellen dat het eerste, tweede en derde middel, zoals deze integraal worden hernomen ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, minstens feitelijke grondslag missen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de beslissing van de staatssecretaris of zijn gemachtigde waarbij bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 22 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt gegeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, wordt ter kennis gebracht door middel van het formulier B, overeenkomstig het model van bijlage 13.

Terwijl de tweede bestreden beslissing het bevel betreft om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A). De stukken van het administratief dossier leren dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij heeft genomen naar aanleiding van een administratieve controle van de lokale politie, waarbij de verzoekende partij werd aangetroffen in illegaal verblijf. Immers, overeenkomstig artikel 21 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt de beslissing van de staatssecretaris of zijn gemachtigde waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven aan de vreemdeling die niet in het bezit is van de vereiste documenten om het Rijk

binnen te komen, ter kennis gebracht door middel van formulier A, overeenkomstig het model van bijlage 12.

De middelen zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS, voorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS